

De drie barmhartige Samaritanen

Daarnet een telefoontje gekregen van de brandweer. Met de vraag of mijn knotwilgen de storm hadden overleefd. Toen het noodweer werd aangekondigd, had ik gevraagd of zij die bomen wilden weggakken, omdat ik vreesde dat ze op de weg zouden vallen. Maar, helaas, dat kon niet. Ze moesten paraat staan voor bomen en daken die ongetwijfeld door de storm weggeblazen gingen worden. Preventief konden ze niets doen, zeker niet voor bomen die niet op de openbare weg staan. Dat begreep ik. Maar toch fijn dat ze me vier dagen later opbelden. Ik kon melden dat drie barmhartige Samaritanen me gered hadden. De eerste was een jonge buur, papa van twee kindjes, die met zijn tractor één van de wilgen omver kon trekken, weg van de straat. Voor de andere bomen moest hij verstek laten gaan: ze waren nog te diep geworteld. De tweede Samaritaan kwam toen storm 1, Eunice genaamd, uitgewoed was. Als bij wonder hadden de overblijvende knotwilgen de rukwinden doorstaan. Maar ik zag dat hun stam op twee, drie plaatsen gescheurd was tot op de grond en dat die stukken bij iedere windstoot akelig aan 't wiebelen gingen. Ten einde raad belde ik tuinman J. op. We hadden een afspraak voor maart, maar wou hij alstublieft komen vooraleer Franklin zoals storm 2 heette, alle duivels zou loslaten? J. kwam opdagen met de nodige machines en nog een helper, Samaritaan 3 dus. Het was zondagochtend vroeg. En in geen tijd trokken en zaagden ze de wilgen weg. J. beloofde dat hij voor het opruimwerk zou weerkeren: 'Want op een zondag wil je je burens liefst niet te lang storen.'

Zo kwamen er dus drie barmhartige Samaritanen in mijn leven: niet op de weg van Jericho naar Jeruzalem en ik was ook geen reiziger die door rovers werd neergeslagen en beroofd, zoals in het evangelie staat. Maar mijn Samaritanen verlostten me wel van de angst dat de knotwilgen op een wandelaar, fietser, auto zouden terechtkomen. Ik ben dus opgelucht. Al zal ik mijn drie oude knarren erg missen. Ze stonden zich in volle glorie te spiegelen in de Lindebeek, toen wij hier in april 1981 kwamen wonen. Ze vertoonden toen al grove rimpels onder hun wuivende, groene pruik. In een van hun holten woonde lang een uil en tussen de scheuren nestelden andere vogels.

Dat is voorbij. Maar binnenkort laat ik nieuwe wilgen planten. Hun plek en alles eromheen is nu een slagveld van versplinterd hout, takken, wortels en omgeploegde modder. Maar verderop vertellen uitbottende twijgen en paasbloemen over leven dat altijd weer tot bloei komt. Ook twee koppels wilde eenden op de poel en de mannetjesfazant met zijn vier gezellinnen, getuigen van het zich herhalend, prachtig verhaal.

Onze mooie, blauwe planeet, hoe getergd ook door de roofbouw die wij op haar plegen, wil blijven bestaan, met en voor haar bewoners. Toen de Schepper haar aan ons toevertrouwde, zei hij dat het goed was. Maar die woorden kloppen niet meer. Al veel te lang is de schepping ziek. Al veel te lang kijken wij werkeloos toe.

T.S